

[Weikop.]

regel i næringsloven, som berettiger grossister og fabrikanter til at lade deres handelsrejsende udstille deres prøver, hvor dette må anses for påkrævet, naturligvis udelukkende med optagelse af ordrer hos de handlende for øje.

Også på dette område opfordrer jeg den højtærede handelsminister til at stille forslag om ændringer i næringsloven i det udvalg, der nedsættes, så der ikke skal gå vinter og vår med at løse et lille, men meget vigtigt spørgsmål for de interesserede erhverv.

Steen: I de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, findes, forinden forklaringen til de enkelte paragraffer kommer, et indledende afsnit, hvori den højtærede minister begrundet forslagets fremsættelse. Som begrundelse fremføres to ting: for det første at folk, der har været ude for køb eller salg af ejendomme, bagefter har følt sig skuffede. Det kan nok have sin rigtighed, men jeg er tilbøjelig til at tro, at det er et forhold, som også fortsat vil bestå, selvom folk blev betjent af ejendomsmæglere som dem, man regner med, hvis det foreliggende lovforslag gennemføres. Dernæst er der den begrundelse, at ejendomsmæglerne har fundet det ubilligt, at næringsbrevet ikke gav dem nogen „egentlig næringsret“. Her må den højtærede handelsminister undskylde mig, det kan jeg ikke erkende rigtigheden af. Hvori består begrænsningen af den næringsret, som næringsbrevet giver? Retten består i sit fulde omfang. Det er derimod rigtigt, at der ikke findes nogen begrænsning i tilgangen til denne virksomhed, man er ikke beskyttet mod konkurrence, men sådan noget ser man jo i almindelighed ikke, og den højtærede handelsminister skriver det altså heller ikke, men vi må se at komme til enighed om, hvad der er meningen, og om, hvad der vil blive resultatet, hvis lovforslaget gennemføres. Jeg kan ikke læse lovforslaget på anden måde, end at det vil betyde, at alle, for hvem virksomheden som ejendomsmægler ikke er hovederhverv, for fremtiden vil være udelukket fra udøvelse af dette erhverv. Jeg ser nok i bemærkningerne noget om, at der ikke skal være noget til hinder for, at man lejlighedsvis bistår slægtninge i enkelte tilfælde. Det er meget udflydende og uklart; jeg vil gerne bede den højtærede handelsminister give os en forklaring på, hvad der egentlig her er tænkt på, hvordan man tænker sig dette fortolket, forudsat at lovforslaget blev gennemført.

Iøvrigt går den store skillelinie i lovfor-

slaget på begrebet hovederhverv. Nu forudsiger jeg, at det vil blive svært vedrørende mange af de mennesker, som beskæftiger sig med dette erhverv, at afgøre, om dette eller noget andet er deres hovederhverv, men forudsat, at man får dette klaret, står altså tilbage den tankegang i overgangsbestemmelserne, at de, der har drevet virksomheden som hovederhverv i over fem år, automatisk indtager samme stilling og har samme retigheder, som den eksaminerede ejendomsmægler har, også ret til at betegne sig som ejendomsmægler, og for dem, der — stadig som hovederhverv — har drevet virksomheden i mindre end fem år, er der en frist på 2 år til at afgøre, om de vil ud af erhvervet eller vil søge at tage den prøve, som det naturligvis står enhver frit for at forsøge at tage, men om hvilken man jo ikke må overse, at både dens karakter og dens omfang fastsættes af handelsministeren.

Jeg må som mit almindelige indtryk af lovforslaget sige, at jeg erkender, at der er et problem, som vi gerne vil være med til at løse, men jeg synes, at den højtærede handelsminister i sine bestræbelser for at løse problemet er gået for vidt. Den eneret til udøvelse af mæglervirksomheden, man her stiler imod, vil man ikke kunne påregne vor tilslutning til, og det samme gælder den ubegrænsede bemyndigelse, handelsministeren vil have tillagt sig til at bestemme, hvad de pågældende, når de er godkendt som sådanne, iøvrigt må foretage sig. Derimod finder jeg det rimeligt og naturligt, at udøverne af dette erhverv skal have næringsbrev. Det er meget naturligt og rimeligt, at man opretholder institutionen ejendomsmæglereksamen for den del af ejendomsmæglerne, som ønsker denne uddannelse; og at de får lov til at betegne sig som værende i besiddelse af den, så den del af publikum, der mener sig betrygget derved og har tillid til, at de har særlig indsigt på landbrugs- eller byejendommens område, har lejlighed til at lade sig betjene af de pågældende.

Der er en ting, der har forbavset mig — jeg ved ikke, om det er en forglemmelse; hvis det er det, kan vi se på det; det beder jeg den højtærede handelsminister sige noget om —, jeg forstår ikke, at man ikke vil lade samme regler gælde for dem, der giver sig af med salg af faste ejendomme, og dem, der giver sig af med salg af forretninger. Indtil jeg har hørt begrundelsen, vil jeg anse det for rimeligt, at der gælder samme regler i alle tilfælde. Iøvrigt er jeg villig til, når der bliver nedsat et udvalg, at være med til en saglig gennemgang af lovforslaget.